לגברים! לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים! לא

אה מציע"ה

איפה משיגים קרטי"ה

אמיתי הכי זול בעולם

אז ככה. כל כמה שנים יוצא קרטייה מפאריז, עסק התכשיטים והאביזרים היקרים, בדגם של שעון חדש. הוא נמכר על כל גיבעה יוקרתית בעולם, ותחת כל עץ רענן, כיוון שהדימוי שלו הוא של חברי המיסדר האמיתיים — יקנו זאת.

דוגמה למגמה זו מוכרח להיות שעון קרטייה החדש. מפלצת ארכיסקטונית קטנה עם ברגי זהב וקווים כבדים, משהו כמו רכבת, ששוב לא הצליח להם. וחודשים ארוכים זה ראש מיצעד הדאוארון.

בניו־יורק ערוכה רשימת המתנה ארוכה, כשהביקוש עולה על ההיצע, ובאירופה הוא נחטף כמו העולם הזה בידי כוכב רחל המרחלת.

אז מה שיש לי לספר זה שבארצו של הורביץ, שבה הכל עולה כיפליים, ניתן להשיג את הדגם החדש הכי בזול מאשר בכל מקום אחר בעולם. אוטנטי ולא מזוייף.

מי שבאמת אוהב את העיצוב — ומסכים אמיץ להתעלם מכל הבולשיט או מי שבאמת אוהב את הבולשיט — ומספיק אמיץ להתעלם מהעיצוב — בדרכו חוץ־לארץ, יתכבד ויכנס לחנויות ללא המכס שבשדה־התעופה בן־גוריון, או ישלח לשם חבר שיוצא את הארץ וחוזר תוך זמן סביר, לקנות קרטייה כזה.

במקום לשלם אלף ארבע מאות חמישים דולר, שזה משהו בסביבות שישים ושבע אלף לירות, ישלם כשמונה מאות תשעים דולר, יעני 40 אלף ל"י בילבד. כתבתי כבר שזה אה מציע"ה, לא?

מה שמעתי?
קרטייה?

יופי

לאה אבגי

נצר גאה בצדק, למישפחה מרוקנית חמה. בת עשרים ושתיים, בצבעים משנעים. רווקה פנויה ומאושרת, לומדת להיות מורה לביולוגיה. מלכת חן מיל. מיס קימונו מיל. שטיפת עיניים מה?

לאה אבגי
מורה לביאולוגיה

שוטפות

הלוואי ואני הייתי ממציאה את זה — אבל זה בכל זאת של מנוסי. כששניים הולכים ברחוב, ואחד מהם צועק — סימן שזה השותף השקט.

רק לא בשבת

ישראלי ישראלי, חמור תשלומים שכמוך, אתה לא שומע שאבעס? אם אריקיע תשמור, גם אתה תשמור. אתה מבין — חברת התעופה הפנים־ארצית הכי גדולה — אינה מטיסה ישראלים בשבת. ישראלים מעטים, שמזמינים מקומות שבועות מראש דווקא לשבת בכדי לא להפסיד ימי עבודה וכוחות של יום שמתחיל מוקדם מדי — גם אם תאריך טיסתם רשום בכרטיס, מורדים מהטיסה בהודעה טלפונית הביתה, בכל עת שתיירים זקוקים למקומם. קוראים לזה אזרח סוג ב'?

שיטות העבודה בחברה הן מן המתקדמות בעולם. כל סניף מקבל הקצבת נוסעים, והקשר הטלפוני ביניהם יעיל באופן מסחרר. חסרה רק המגואלה. אחרת קשה להסביר כיצד קורה שאחרי פרוטקציות כבדות בסניף־המקומי, לקבל אותך לטיסה למרות „שאין מקומות", אתה עולה לאייש את כסאך המיוחל, מרגיש המאושר בין הסרדינים, ומוצא חצי מטוס ריק — אוי לאנרגיה שהלכה. הסניף קיים לשירותך, הפקידים מקבלים משכורת לשרת אותך, אבל אתה, מסכן קטן שלי, הולך לאיבוד כשמדובור בשמירת אינטרס הסניף המקודש. „מקומות" זה כמו גוגואים. אף סניף לא נותן לשני. החברה מפסידה? זה שום דבר. אינטרס הסניף קודם.

אם יש לך תושיה פראית, רצון גדול להגיע לאילת לסוף־שבוע ולחזור, אז קודם כל אין מקומות בתל־אביב. אחר כך אתה מצלצל מיוזמתך באופן אישי (!) לסניף באילת, מביא אסמכתא עם מי דיברת, ועל סמך המקומות שהזמנת טלפונית באילת, מתל־אביב, רושמים אותך בתל־אביב. אמרתי גוגואים? מה גוגואים! בנדודות! לוח הטיסות — שעון שווייצי. שעה למעלה שעה למטה, שעה ימינה שעה שמאלה, מה אתה עושה ענין? בחייאת נוסע, קצת הבנה. כל ילד פרובלמטי ראוי לקצת חסד.

איציק דנין

הבן האבוד

את זה שמעתי מאלי תבור, ואהבתי נורא.

ישו עלה לשמים, הישר אל גן העדן. את השער שם שמר פטרוס הקדוש, שמת היה ללכת לבית־השימוש.

טוב, ישו הוא לא סתם אחד, ועליו אפשר לסמוך באלף אחוזים.

ביקש פטרוס מישו לשמור את השער, ותיכף הוא חוזר.

שמר שמר שמר, פתאום דופק על הדלת איש זקן שרוצה להיכנס.

— „מי אתה?" שואל ישו. — „אני," עונה הזקן — „גר עני, ולפני שנים רבות היה לי בן שאבד לי. הבן הזה התפרסם מאז בעולם כולו, כל ילד מכיר אותו, ואחריו אני מבקש."

ישו לא יכול עוד לעצור בעד עצמו.

— „אבא!!!" התנפל עליו בבכי נישנק.

רוטט מהתרגשות פתח הזקן זרועותיו לרווחה — „פינוקיו!!!"